

dommelige ved denne særlige Beskatning, at den gik udenfor de sædvanlige Veje for Indkomstskat, men de ekstraordinære Skatte- love, som vi har faaet under Krigen, har jo i det hele taget en Tendens til — og Bidraget fra Skibsfarten er af samme Natur som de ekstraordinære Skatter, man søger at faa gennem Merindkomstskatten — at lægge Skatten paa enkelte Indtægter eller paa visse Klasser af Indtægter og ikke som den almindelige Indkomstskat at søge Byrden paalagt hele Samfundet. Saa længe man ved Paalæg af Skatter bevæger sig indenfor et Omraade, hvor man kan sige, at Skatten altid vil kunne bæres, altid vil kunne udredes, saa længe Skatten optræder som en større eller mindre Del, men dog kun en Brøkdel af Indkomsten, saa længe er der en vis Rimelighed til Stede. Men naar man kommer op til de store Krav, som man har set rejst under Krigen, og som man stadig søger at presse endnu højere op, saa fjerner man sig i høj Grad fra det naturlige og ligelige Princip for Skattepaalæg og nærmer sig i betænkelig Grad til Kravet om Aflevering af erhvervet Formue. Det er naturligvis saare fristende, naar man ser store, ja, endog meget store ekstraordinære Indtægter fremkomme, at sige: Her kan vi faa Penge, her kan vi faa Bidrag til Statskassen. Men det vil nok vise sig, at netop denne Sags Historie — det er der desværre Fare for — vil blive et Eksempel paa, at man vel kan gribe til saadanne ekstraordinære Midler, men at de ikke alene er af kort Varighed, men ogsaa igennem denne korte Varighed viser sig ikke at være egentlig velbegrundede eller helt vel gennemtænkte. Hvis det nemlig skulde ske, at Skibsfarten ikke atter faar gyldne Tider, eller hvis Skibsfarten kommer ind i Vanskeligheder, rejser det Spørgsmaal sig let, om ikke de, der nu har maattet aflevere de meget store Bidrag til Statskassen, ogsaa paa et senere Tidspunkt har Krav paa Støtte. Det kan maaske synes urimeligt at forene denne Tanke med Skibsfartens Stilling, naar man ser paa denne, som den er nu, men vi behøver ikke at gaa ret langt tilbage i Tiden for at komme til Tider, hvor Skibsfarten be- fandt sig i overordentlige Vanskeligheder,

og vi kan ikke vide, om der ikke atter vil komme Tider, hvor dette vil gentage sig.

Nu er det et Særkende, tror jeg, for Forholdene her i Landet, at man ser med, man kan gerne sige, stor Misfornøjelse paa enhver Kapitalgevinst eller Opsamling af Formue her til Lands. I andre Lande er der almindelig Glæde og Tilfredshed, naar det viser sig, at der i Samfundet tjenes Penge. Hos os er dette ikke Tilfældet, men hos os regnes Formue for en Fejl og det at besidde Formue noget nær som en Forbrydelse. Hvis man nu vilde sige: Ja, men Skibsfarten har jo tjent alle disse Penge paa det danske Samfunds Bekostning, vil jeg dertil sige, at det forudsætter i det mindste, hvis denne Betragtning skal gøres gældende, at de mange Penge var tjente alene ved Fragtfart paa Danmark eller Tilførsel af Varer til Danmark, men det er saare langt fra at være Tilfældet. Samtidig med, at vi her har rettet store Anstrengelser paa at faa Skibsfarten til gennem særligt Bidrag, Indkomstskat og Merindkomstskat, at aflevere et meget stort Antal Millioner, erfarer vi, at man i andre Lande er betænkt paa at yde Skibsfarten store Bidrag, for at den skal være i Stand til, naar Krigen en Gang slutter, at løse sin nationale Op- gave. Det har nylig været meddelt i Bladene, at man i Tyskland paatænker at stille en Sum — jeg tror mellem 300 og 400 Mill. Mk. — til Raadighed for Skibsfarten til at bygge nye Skibe for. Vi har set, at de samme Tanker beskæftiger Regeringerne i andre Lande, men vi har ikke hørt noget om, at man her i Landet har rettet den Opfordring til den danske Skibsfart: Behold eders Penge, saml dem sammen, brug dem til nye Skibe og op- byg en stor Flaade, som vi kan have efter Krigen. Jeg erkender for min Part, at letvundne Fortjenester, der er kommet uden Arbejde, ikke indgyder nogen stor Begejstring, men i Stedet for stadig at tænke paa denne Side af Gevinstfæno- met skulde man lægge mere Vægt paa Spørgsmaalet om Erhvervet som saadant og om den afgørende Betydning for Er- hvervet, det kan have, at det ikke alene dækker de Tab, det har lidt i tidligere Aar, men ogsaa samler Midler til en væ-